

Sygn. akt: I C 1499/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Andrzej Gromadzki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Bukiejko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 grudnia 2020 r. w K.

sprawy z powództwa A. D.

przeciwko P. M.

o wydanie rzeczy ruchomych lub zapłatę

I. oddała powództwo;

II. oddała wniosek pozwanego o zwrot kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1499/19

UZASADNIENIE

Powód, A. D. wniósł pierwotnie o nakazanie pozwanemu P. M. wydania rzeczy ruchomych takich jak: pług 7-mio skibowy, piła krajzega z kompletem 7 sztuk tarcz, kifor o uciążu 3,5 tony, pralka automatyczna, lub zapłaty przez pozwanego kwoty 10.000,00 zł, tytułem równowartości opisanych rzeczy. Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany P. M., jak należy wnioskować z treści odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając wskazał, że powód nigdy nie przekazywał mu w użytkowanie żadnego z wymienionych przedmiotów. Jeśli już, powód przekazał rzeczy w posiadanie poprzednikom prawnym pozwanego – H. i E. D. (rodzicom powoda, a dziadkom pozwanego). Gospodarstwo (...), w którym miały się znajdować owe rzeczy, zostało formalnie przekazane B. M., a ta przekazała je następnie synowi – P. M. – pozwanemu.

Zdaniem pozwanego, dochodzenie przez A. D. w niniejszym postępowaniu zwrotu rzeczy lub zapłaty wynika z rozgoryczenia powoda, że jego rodzice przekazali gospodarstwo rolne siostrze powoda, a nie powodowi. Pozwany zaprzeczył, aby nabył przedmioty opisane w pozwie, nie zostały mu przekazane w użytkowanie i nie wszedł w ich posiadanie.

Ostatecznie, powód sprecyzował wartość przedmiotów określając ją na 8.600,00zł.

Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko i wniósł o zasądzenie od powoda zwrotu poniesionych kosztów, w tym utraty zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawach.

Sąd ustalił, co następuje:

Do 1994 r., właścicielami gospodarstwa rolnego w miejscowości G. byli małżonkowie H. i E. D.. W prowadzeniu gospodarstwa pomagał im, mieszkający na stałe w O., syn A. D. wykorzystując należące do niego przedmioty: pług 7-mio skibowy, piłę krajzegę z kompletem 7 sztuk tarcz, kifor o uciążu 3,5 tony.

W 1994 r., H. i E. D. formalnie przekazali gospodarstwo rolne w G. na rzecz córki B. M. w zamian za rentę rolniczą. B. M. mieszkała w tym czasie w miejscowości S., położonej około 100 kilometrów od gospodarstwa i sporadycznie się w nim pojawiała. Gospodarstwo nadal uprawiali H. i E. D. z pomocą A. D., który w tym celu wciąż wykorzystywał należące do niego przedmioty: pług 7-mio skibowy, piłę krajzegę z kompletem 7 sztuk tarcz, kifor o uciążu 3,5 tony. W 2007 r., zmarł E. D., a w 2008 roku gospodarstwo uprawiał jego syn A. D., po czym zostało wydierżawione sąsiadowi. W 2010 - 2011 roku A. D. przywiózł i przekazał matce H. D. używaną pralkę automatyczną.

W dniu 03.06.2011 r., B. M. formalnie przekazała gospodarstwo rolne w G. na rzecz syna P. M.. W gospodarstwie zamieszkiwała nadal H. D.. Gospodarstwo rolne było uprawiane przez B. M. i jej syna – nowego właściciela P. M., który pojawiał się tam sporadycznie. W gospodarstwie nadal znajdowały się przedmioty: pług 7-mio skibowy, piła krajzega z kompletem 7 sztuk tarcz, kifor o uciążu 3,5 tony i pralka automatyczna wykorzystywana przez H. D..

W dniu 23 sierpnia 2017 r., P. M. sprzedał gospodarstwo w G. sąsiadowi. W gospodarstwie pozostały opisane wyżej przedmioty.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie informacyjnego przesłuchania stron k. 38-39, zeznań świadków: B. M. k. 39-39v, 40, J. L. k. 39v-40, materiału fotograficznego k. 46-48.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 222 § 1 kc, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Podstawową zatem przesłanką uprawniającą stronę do skutecznego domagania się wydania rzeczy jest faktyczne władanie rzeczą przez zobowiązanego do ich ewentualnego wydania.

W niniejszej sprawie pozwany P. M. nie włada rzeczami, których wydania domaga się powód, ponieważ znajdowały się w gospodarstwie rolnym w miejscowości G., które zostało sprzedane 23 sierpnia 2017 r. Brak więc po stronie pozwanego P. M. legitymacji biernej do występowania w sprawie o wydanie rzeczy, stąd powództwo w tym zakresie należało oddalić.

W ocenie Sądu, bezpodstawne jest również żądanie zapłaty przez pozwanego równowartości rzeczy pozostawionych przez powoda w gospodarstwie. Przede wszystkim należy wskazać, że przedmioty te powód wprowadził do gospodarstwa w czasie, gdy znajdowało się ono jeszcze we współwłasności H. i E. D., lub należało do B. M., a więc poprzedników prawnych pozwanego. Rzeczy należące do A. D. nigdy nie zostały formalnie przekazane pozwanemu wraz z gospodarstwem, nie zostały mu formalnie przekazane w użytkowanie czy sprzedane. Brak jest też jakichkolwiek dowodów na to, aby pozwany P. M. sprzedał je formalnie na rzecz nowego nabywcy gospodarstwa, jako pełnoprawny składnik gospodarstwa.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że powód w żaden sposób nie udowodnił rzeczywistej wartości rzeczy, której równowartości zapłaty domagał się od pozwanego. W tym zakresie powód nie podjął wymaganej inicjatywy dowodowej potwierdzającej stanowisko pierwotnie forsowane w pozwie, a potem w jego modyfikacji.

W zakreślonym przez kodeks postępowania cywilnego terminie powód nie zaproponował niezbędnych dowodów celem wykazania prawdziwości zgłoszonych twierdzeń. Rzeczą Sądu przy tym nie jest zarządzanie dochodzeń

w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń jednej ze stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc), w tym żądania naprawienia stwierdzonych mankamentów. Obowiązek przedstawienia rzetelnych dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kpc) /por. Wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-76/.

Zarówno przepis art. 3 kpc jak i art. 232 kpc zdanie pierwsze jest adresowany do stron, nie do sądu. To strony bowiem obowiązane są przedstawiać dowody. Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu (zgodnie z art. 232 zd. 2 kpc). Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu skutecznymi dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Mając powyższe na uwadze sąd oddalił powództwo również w zakresie żądania zapłaty kwoty 8.600,00 zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł o treść z art. 98 kpc, oddalając jednak żądanie pozwanego zwrotu kosztów poniesionych w niniejszym postępowaniu, jako nieudowodnionych.